1. Charakterio bruožai:
a) darbštūs, tvarkingi;
b) didžiuosi savo padėtimi kaime;
c) laiko būdo, nemoki nieko kitam nusišnekėti nei smulkmenos;
d) pavydūs, savanaudžiai, pikti;
5. Jie bendra nuomonė privertia pamiršti pagiežą ir pyktį.
II. Vaižgantas pasitiki žmogumi, jo gerumais priimtais gelbėmis.

Veikėjų išorės skirtumai menkai pastebimi, nes rašytojas specialiai pabrėžia: „Kimas buvo storokas, Merimas buvo liesas...".
Sutiko Kimas ir Merimas „Jr ėmė abudu brūkšti..."
Skaitydami kūrinį suvokiame, kaip „gyvenimo dulkės... užklojo tą žmogų, žmogiškę ir dvasišką."
Kimas ir Merimas yra darbštūs.

03 12

Rašinėlis

Kimo ir Karimo lyginamoji charakteristika

Vaižgantas - vienas žymiausių lietuvių rašytojų. XVIIIa. - XIXa. buitis atsispindi jo kūriniuose. Jr vienas iš tokių kūrinių - „Kimai ir Merimai". Jai pasakojimas apie dviejų ūkininkų gyvenimą, buitį, triumfus ir bereikšmius smulkmenas. Abu kaimynai ilgais žiemos vakarais „praleisdavo ... sportą". Jiedu lenktyniavo! Jr pradėjo tas lenktyniavimas tik paviršutiniškas, bet ilgainiui ligi to priėjo, kad ne „pagarbintu" nusiskundimo. O jau Kimų ir Merimų vaikų nė nereikia paminėti! Jie charakteriais ir išvaizda tesiskiria. Kimas - storokas, vidutinio ūgio. Jo žmona, Kimienė - aukšta, dailiai maugni. O vaikai - gražučiai, jaukūs berniai, smalsiausiai! Visa šeimyna tik ir ramybe dvelkiančius kitą akimirką ar arimų vadino. Visai kitos prigimties Merimai. Pats šeimininkas ilgas, kaip kartis ir liesas. Merimienė tikra bačkutė, nors ir turėbi, bet visą jos „storumą" sudaro didelė burzė. Šeimoje nėra kitą jaučiais vadino, o rėkė nepasakytai. Bet tokie skirtumai tebuvo tik pačioje šeimoje. O ūkiai, gyvenamieji namai net akį džiugino! Abiejų trobos kaminiais, dūmdaržiai vėjo gražiai, gyvulių po pievadai turėjo. Vaižgantas rašė taip įtaigiai, kad ir suvokiau, kad turbūt tikrovėje taip ir nebūna! Kimas su Merimu buvo darbštūs žmonės. Jr pelkes nusausino, užtvenkė dūmdaržius ar tvoras perstatinėjo. Dėl to jų visas kaimas gerėjo, ir kaimai visada aplenkdavo. Šiedu kaimynai savo padėtimi didžiavosi ir ne vienam vėjo kitam nusišnekėti. Jr sodžiaus ne nepastebėdavo, kad Kimas su Merimu savo temperamentu buvo

5k.

žemiausioje vietoje. Be galo buktyniaz is „sportaz", ~~ne pagarkis-~~ ~~tu nesisveikindavo~~ plaukdavo pro šalį išdidus ir nenumaldomi. Tik darbštumas ir tvarkingumas - ~~bet~~ geriausi juodrėję bruožai. Patarimų, pas langą kaimynai neišklausdavo nedėkingos gyventojams, o ne pro šalį būtų ir jiems jmo pritaikyti. Tik pas Kinus ir Nerimus kunigas kalėdot vežiosdavo. Bet tarpusavio buktyniavimas is bavo „nenutdė... gyvenimo rakštis". Nė sunkmečiu nesusilaikydavo. O tokio kito būdo ne vienas įsidrįsa parodyti. Liūdnais žiemos vakareis iš bet kokios smuklienės vijas kaimas įsiadarnsi. Ir pajuokauja tapo Kinais, ar Nerimais! O kalta Kinų Kotė. Nemokėjo mat nergina „švediškės gimnastikos", tai iš pagavo vijas kaimas juoktis. Dėl to baisiausiai nuliūdo Kinas ir taip gražę dantį ant kaimyno, kuris iš juokėsi pro langą ir klegėjo. Bet atsirado ir Kinui ~~daut~~ pajuokos! Savis drykolas davė ~~ji~~ juokę: „Jau tokie visi Nerimai - Kinams seniai bucinėja". Štai dabar besijuokiatis Kinas pro langą mati savo kaimyną, ~~ir~~ tyliai sėdintį ~~it~~ mūg kamdnį. Ir įžiuokėsi ~~ui~~ pas akytas. Štai taip tuščiu Vaižganto europiai pavydėjo vieni kitam iš pikto troško. Bet J. Jumas savo kūrinį sukūrė taip, kad, kai tarp Kinų ir Nerimų tvyro nesantaika, vistiek kada nors turi būti taika. Jį štai pirmasis indėlis į taiką tampa karas, kuriame turi dalyvauti kaimynų sūnūs. Šitą sūnūs išvidami į karą atrieia į namus vaikų, nesantaikų ir gerumą. Štai Pirmosios susitaiko motinos. Vakčiai, kai vaikas nematę, jos prisiglaudžia viena prie kitos ir nuo savo širdies nuneta skaudulį ir nesantaikos gabalėlį. O kai šarūnai susidraugą už šaraičio laiškelį, tai nemūšiai su Vaižganto ir Dievo pagalba galutinai susitaiko. Jų tik Mirtis sustiprina į draugystę ir bendrą skausmą.

Vaižgantas pasitiko žmogumi, jo gerumu ir charakterio savybėmis. Jis tiki tuo, kas gera, ir tik karu padaro santaiką tarp savo kurėjų.

4/4

Rašinėlio klaidų taisymas

93 03 19

Čia buvo lietuviai ir rusai, latviai ir ukrainiečiai.

Tie tik, galutinai, nesąmonė, darbštūs, ne vien, galbūt, ~~bet~~ lindynė, lindėjo, lindėjo, tęsiasi, gyvulius, žąsų, kūrimo, pajuokino, be reikalo, lenktyniauti, bus, ne tik, dvejiolikto, šiaip ne, visą laiką, žiūra

Pas ~~jus tik~~ vaikas suprantama, kad Vaižgantas

Kas Jų rašybos taip nusmaišėjo, kad Vaižgantas ėmė rašyti apie skirtumus. Abu ūkininkai buvo darbštūs. Padidavo nuolatinis įsitikėjimas kaimynams. Vaižgantas rašo apie XIX a. kaimą. Vaizduoja nuobodaus kaimo gyvenimą.

O vaikai juodbruvinių, smailiamosiai. Patsai Merimas ilgas kaip kartis iš kėsos. Jis tik pas Kimus ir Merimus kunigas kalidavus papė-tant ar ir parakarėniant važinėdavo. Patarimų, pastangų kaimynai nėtišykštėdavo sodžiaus gyventojams. Ir pajuokomis tapo Kimas su Merimu. Pagaliau ir Kimas turėjo progos pasi-juokti! Tenis žvelgdamas visus prajuokino savo posakiu: „Jam tokie visi Merimai - Kimams šeimai būdingi". Pirmosios susi-taiko motinos. Vakarėliai, kai mokas nuneša, jos prisiglaudžia vienos prie kitos ir nuo savo širdies nuneša skandalų ir nesantaikos gaba-lėlį. O kai kaimynai suardrangavę paraše laiškelį, tai namiškiai su Vaižganto ir Dievo pagalba galutinai susitaikė. Jurtis sustiprina jį draugystę ir bendrą ūkanotą. Nemokėjo nei energingai „švediškės gimnastikos", tai ir pagarbos visas kaimas juoktis. Jį sodžius nė nepastebėdavo, kad Kimas su Merimu savo temperamentu skyrėsi ir vienas.

Prozaiškinai skyrybos klaidų.

Atpasakojimas Atpasakojimas 93 03 26

Šarūnės kamaraitė

Barbės kamaraitė tik skylė. Viename gale - lova, kitame - langas, iš dviejų ilgos sienos. Prie šios sienos stovi siaura lova iš bal-tų lentų. Bet ji jau sena, sukirmgraužėta. Čia pat, prie įžarai-žyto lovos galo, riogsto dėžė. Joje visi šeimininkės nebereikalingi iš senesti drabužėliai, skarmalai. Prie kitos sienos, tiesiai langui, prie-tas siauras stalukas, o šalia jo, taip pat prie sienos, iš priemenės stovi dvi senos kėdės. O toliau, prie durų, O toliau, durų link, spinta iš pušinių lentų, rudai nudažyta, vienom durim. Joje visi Barbės drabužiai. Tiesa, yra dar siauras takelis, vienam žmogui apsisukti.

Virš lovos, Barbė popieriniuose rėmuose - motinos atvaizdas. Jis senas, nublukęs. Frank Skaičkada trankėsi ant skandos. Bet fotografija vis bežiūrima. Žiūri toliau pikčiausias žilijo vaizavimas vaizavimas dangun. Ji didelių ratų trykšta didelėj, liepsnos. Juose sėdi žilas senis. Aplink jį - baltos esybės, (angelai) jitgavęs skaisčiais plaukais, apsupti šviesiais rūbais. Nugarojo - balti žąsų sparnai. Ji kur Barbė pasikabino tik dėl to, kad pamatytų ir taip viršus kamarėlės sienas. Šiek tiek, ant stalo, stovi vaudona popieriniam